

stol ved Siden af Fru Betty. Emanuel derimod blev staaende. Efter at have hilst paa Gæsterne forskansede han sig straks bag den tavse Tilbagetrukkenhed, han altid bevarede i Fremmedes Selskab.

Pater Rüdeshaimer lod, som om han slet ikke mærkede, at han just ikke havde faaet nogen synderlig hjærtelig Modtagelse. Med Sindsro tog han Hatten af Hovedet og viftede sig med sit Lommetørklæde.

Da de første Hilsner var vekslede, de første Spørgsmaal om Rejsen, Befindendet o. s. v. besvarede, vendte Fru Betty sig imod ham og sagde:

„Det var virkelig en Overraskelse at træffe Hr. Pastoren her. Har De været her længe?“

„Længe nok eller altfor kort . . . ganske som De behager, Frue! Naar Klokken bliver ét, har jeg været her præcis i tre Dage.“

„Tre Dage . . . altsaa kom De hertil sammen med Frk. Tønnesen.“

„Samme Dag som Frk. Tønnesen, ja. Vil De sige mig, Frue . . . kunde jeg gøre andet? Jeg har tænkt meget over den Sag. Men var det ikke min ligefremme Skyldighed? Min uafviselige Pligt?“

„Hvorledes? Deres Pligt?“

„Ja, hvad mener De, Hr. Pastor? Maa ogsaa